

[Minister Lise Østergaard]

man beregner basis for landenes bistandsbudgetter.

Men regeringen og et flertal i folketinget er overbevist om, at der i verdenssamfundet bør gælde det samme princip som i vores eget samfund, nemlig at det er de stærkeste skuldre, der skal bære de tungeste byrder. Derfor er det en selvfølge, at Danmark, som er et af verdens rigeste lande, målt efter nationalindkomst pr. indbygger, opfylder sin internationale solidaritetsforpligtelse ved at støtte verdens fattigste lande i deres udviklingsbestræbelser.

Somme tider hører man denne indvending fra hr. Jørgen Juniors meningsfæller: ja men det er da inkonsekvent, at vi giver bistand til udviklingslandene, samtidig med at vi selv optager internationale lån. På den måde konkurrerer vi jo med udviklingslandene om en plads på lånemarkedet. Hvorfor lader vi dem ikke selv låne direkte i stedet?

Denne indvending kan lyde lokkende, og så meget desto større grund er der til at fastslå, at således forholder det sig faktisk ikke. De udviklingslande, som i de senere år har kunnet opnå lån på de internationale lånemarkeder, hvor også Danmark melder sig, hører ikke til den gruppe af meget fattige udviklingslande, som vi først og fremmest støtter i vores bistandssamarbejde. De lande, som vi især samarbejder med på bistandsområdet, har ikke samme mulighed som vi for at optage internationale lån, og derfor optræder vi ikke som deres konkurrenter. Dertil kommer, at de meget lempelige lån, som vi yder udviklingslandene, i høj grad bliver anvendt til indkøb af danske produkter og tjenesteydelser, sådan at Danmark og det pågældende udviklingsland har gensidige fordele af denne særlige låneform.

I 1970 vedtog FN's generalforsamling, at de rige lande senest med udgangen af dette årti skulle nå op på en statslig udviklingsbistand, der svarer til 0,7 pct. af deres bruttonationalprodukt. I planen for de udgiftsrammer, der skal være gældende for vores udviklingssamarbejde i perioden 1978-1982, og som er blevet fremlagt her for tinget den 30. marts i år, er det forudsat, at Danmark opfylder dette foreløbige mål på 0,7 pct. i 1979. Andre lande, nemlig Norge, Sverige og Holland, har allerede passeret de 0,7 pct.

Desværre må vi konstatere, at der er flere rige lande, som ikke vil nå at opfylde målet

på 0,7 pct. inden udgangen af 1970'erne, og det gælder ikke mindst visse af de større industrinationer. Det har forståeligt nok givet anledning til bekymring, men der er nu grund til en vis optimisme på dette område. På den konference om internationalt økonomisk samarbejde, der fandt sted i Paris 1975-1977, og som var led i den løbende Nord-Syd-dialog, var i-landene udsat for et meget stærkt pres fra u-landenes side, og ved konferencens afslutning forpligtede specielt de i-lande, som endnu er et stykke fra 0,7 pct.-målsætningen, sig til at yde væsentligt mere i udviklingsbistand i de kommende år. Det er klart, at vi fra dansk side vil være med til at fastholde denne forpligtelse på de møder, der holdes mellem de rige vestlige lande, f. eks. i OECD og i EFs Ministerråd.

Udviklingen i de rige vestlige lande har i de senere år været præget af et økonomisk tilbageslag, og i den forbindelse hører man somme tider den indvending imod vores bistandssamarbejde, at vi først må løse vore egne økonomiske problemer, og bagefter kan vi så se, hvad vi kan gøre for de fattige lande.

Det siger sig selv, at løsningen af de hjemlige økonomiske problemer og af beskæftigelsesproblemerne har den allerhøjeste prioritet både indenrigspolitisk og i det politiske samarbejde mellem i-landene, og der er også stærke kræfter i gang med at finde konstruktive løsninger. Men det er ikke rigtigt, hvis man tror, at vi kan vente med at tænke på de andres problemer, indtil vi har løst vore egne. Tingene hører sammen i en meget større helhed. Der er ved at vokse en forståelse frem af, hvor tæt vor skæbne er forbundet med den tredje verdens. Hvis nogen var i tvivl om, at vi befinder os i et gensidigt afhængighedsforhold, så kom de til en ny erkendelse under den såkaldte oliekrise i 1973.

Det er overførsel af kapital og teknologi til u-landene, som er en forudsætning for, at deres økonomiske vækst kan holdes i gang. Men denne overførsel må vi ikke se som noget, der ensidigt er til fordel for u-landene på bekostning af i-landene, for økonomisk vækst i den tredje verden er et almindeligt incitament for den økonomiske vækst på verdensplan, og det vil på længere sigt også komme vore landes økonomi til gode.

I virkeligheden er landene i den tredje verden blevet mere og mere betydningsfulde